

Tõeline sõprus ei tunne piire...

RASKED VALIKUD

Rahvusvaheliste menukite autor

KARMA BROWN

**Teised kirjastuselt Ersen ilmunud
Karma Browni raamatud:**

Tule minuga kaasa
Rasked valikud

KARMA BROWN

RASKED
VALIKUD

INGLISE KEELEST TÕLKINUD ÜLLE JÄLLE

ERSEN

Karma Brown
The Choices We Make
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektor Inna Viires

© 2016 by Karma Brown
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M04325617
ISBN 978-9949-82-071-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Minu õele Jennale, tänu kellele sai minust ema.

Autorilt

Mulle öeldakse tihti, et mu tütrele on minu silmad ja ta on täpselt minu nägu. Mulle meeldib seda kuulda, sest nii meenub mulle imelisel moel, et pean olema tänulik selle eest, kuidas ta meie ellu tuli.

Esimest korda rääkisime abikaasaga laste saamisest sel päeval, kui ma istusin vapustatuna onkoloogi kabinetis, olles kolmekümneaastasena äsja saanud masendava vähidiagnoosi. Koos sõnadega „keemiaravi“ ja „kiiritusravi“ sain ühtlasi teada, et see elupäästev ravimeetod toob kaasa kohutava iiveldustunde, väsimuse ja juuste väljalangemise ning et ma võin jääda viljatuks. Seega oli meil esimest korda lastest juttu siis, kui ma olin saanud teada, et minust ei pruugi ema saada.

Õnneks oli minu arst edumeelse mõtlemisega ja otsustas, et minust siiski saab ema. Nüüd järgnesid kurnavad ja kiired viljakusprotseduurid, mille lõpuks meil oli külmutatuna kaks-kümmend üks embrüot, kõik valmis selleks ajaks, kui ma olen vähist vabanenud ja valmis perekonda looma.

Hoolimata embrüotest ja tohutust otsustavusest, oli mu organism pärast vähiravi omadega sedavõrd läbi, et rasestumine osutus võimatuks. Minu õde Jenna oli lubanud, et kui vaja, kannab ta minu eest meie last, ja seda ta kõhklematult tegigi. Ühe meie täiusliku embrüo abil tegigi Jenna meist 2008. aasta juunis lapsevanemad.

Meil kulus lapsevanemaks saamiseks 1825 päeva. See polnud lihtne teekond ja hoolimata meie loo muinasjutuliselt õnnelikust lõpust, ei soovi ma seda katsumust kellelegi. Ent iga süst, protseduur, ravi, muretsemine, raskused ja kulutatud dollar olid seda väärt. Sest ma olen ema.

„Rasked valikud“ ei ole otseselt meie lugu, aga need leheküljed annavad aimu ka minu kogemustest, samuti tänan kirjapanduga oma õde ja kõiki neid naisi, kes on aidanud teistel emaks saada. See on kingitus, millesse ei tohi kunagi suhtuda iseenesestmõistetavalt.

Maailm murrab meid kõiki, ja pärast on paljud murtud kohad tugevamad.

Ernest Hemingway

1

HANNAH

Kui telefon teisipäeva õhtul kell seitse heliseb, pean ma seda veidraks, aga ei muretse. Muretsetakse siis, kui kõne tuleb keset ööd, ajab su paanikas üles ja tähendab kindlasti, et keegi on surnud. Tavaliselt ma lauatelefonile ei vasta – see on jäänuk mu keskkooliajast ja nii algeline, et sel pole isegi ekraani. Beni arva-tes peaksime me sellest teenusest loobuma, sest lauatelefonile helistavad vaid kaubapakkujad. Vahel teevad seda siiski ka mu ema ja mu parim sõbranna Kate, viimane tavaliselt kogemata, sest ta kardab millegipärast oma kontaktide nimekirja uuendada.

Oletan, et tegemist on kaubapakkujaga, sest ema on bridžiklubis ja Kate'iga rääkisin ma kõigest tund aega tagasi, ning jätkan fajitade jaoks paprika tükeldamist, oodates, et automaatvastaja, mis on umbes sama vana kui telefon, käivituks.

„Hannah? Oled sa kodus?“ Hää! on pinges ja ebakindel, aga tuttav.

Komistan keset köögipõrandat magava kutsika otsa, pühin käed teksade külge kuivaks ja haaran toru.

„Halloo? David!“ Üles ärganud kutsikas näksab mu jalga ja üritab kiledal häälel uriseda, mis on pigem naljakas kui häiriv. „Jäta, Clover!“ sosistan ma, püüdes rääkida koerajuhi kindlal toonil, nagu treener õpetas. Clover ei tee minust välja, vaid jätkab mu teksade ründamist. Vaatan paluvalt Beni poole, aga tema loeb diivanil midagi tahvelarvutist ega märka muud.

„Hannah...“ David ütleb uuesti mu nime, aga seekord pahnal, nagu oleks ta kaua hinge kinni hoidnud. Raputan Cloveri leebelt jala küljest lahti ja viskan taskust võetud maiuspala diivani poole. Kutsikas jookseb sellele järele, hüppab diivanile ja surub oma tillukese valge karvase keha maiust krõbistades vastu Beni. Ben silitab looma pead, pomisedes: „Tubli tüdruk.“ Katan käega mikrofoni. „Pea meeles, kes sulle süüa annab,“ ütlen ma kutsikale, enne kui kõnega jätkan.

„David, tere. Millal sina ja Kate siia jõuate? Mu kannatamatu ja näljane abikaasa on suure osa avokaadokastmest ära söönud.“ Vaatan Beni poole, kes naeratab ja kummardub võtma otomanilt oma mobiili, mis on ajakirjade ja pehmete koeralelude alla mattunud. Ta vaatab kulmu kortsutades ekraani ja kui ta uuesti minu poole pöördub, on tema ilme ärev. Mu rinnus tekib ebamugav tunne, kui mõtlen oma mobiilile, mille unustasin ülakorrusele vannitoa kapile. Kopsin väikese sõrmega vastu telefonitoru ja mulle ei meeldi sugugi tunne, mis mu sisemuses võimust võtab. „Pea nüüd, kust sa selle numbri said?“

Ben tõuseb järsku ja Clover kukub tal sülest maha.

Saan aru, et David ei vasta, sest ta nutab. Ootamatult kuulen veel paljusid helisid. Piiksumine, mis meenutab äratuskella. Arusaamatu kõne valjuhääldis. Need seostuvad tähtsat tööd tegevate inimestega.

„David, kus sa oled?“

Ben on minu kõrval ja näitab mulle oma telefoni ekraani. Mitu vastamata kõnet Davidilt.

„Hannah... ma olen haiglas... Ma ei tea, mis juhtus... Kõik oli korras ja siis ta lihtsalt...”

„Mis viga?” Mu süda taob metsikult. „Kas asi on tüdrukutes?” Kate on ilmselt paanikas ja sellepärast David tema asemel helistabki. Ebamugavustunne rinnus võtab järjest enam võimust.

Hetkel, kui David vastab, muutub mu elu.

AASTA JA KAKS KUUD VAREM

2

KATE

Juuni

Kontrollisin uuesti mobiili ekraani, juba viieteistkümnendat korda viimase viie minuti jooksul.

„Helista mulle,“ ütlesin ma Davidile. „Tahan olla kindel, et see töötab.“

„See töötab,“ vastas David banaane ja maasikaid väikesteks tükkideks lõigates. Ehkki meie tütreid on üksteist ja seitse, nõuab parameedikuna töötav David endiselt, et nende toit oleks lämbumisohu vältimiseks parajateks suutäiteks lõigatud.

David limpsis sõrmed maasikamahlast puhtaks ja vaatas minu poole. „Anna talle aega, Katie. Kell on alles kuus.“

„Tean, aga mul oli seekord nii hea tunne. Kui uudised oleksid head, oleks ta ju nüüdseks helistanud, eks? Eks?“

David lükkas puuviljad tüdrukute kaussidesse ja pani need lauale nende õhtusöögi kõrvale, milleks olid grillitud kanakoivad porgandi- ja kurgilõikudega. „Ava! Josie! Sööma!“ hüüdis ta trepist üles, enne kui kööki tagasi tuli.